

רעיא מהימנא

א שׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים תַּתְּן לָהֶם בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר יִי אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ וְגו'. בְּפִקּוּדָא דָּא, מְנִי שׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים. וְעוּד ב' כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט, כִּי: א' מ', ב' מְנִיָּה יו"ד דְּחוּשְׁבַּנְיָה כ', ג' בְּתֵר הָכָא, ד' אֱלֹהִים שׁוֹפֵט, זָה יִשְׁפִּיל ה' ה"ה, וְזָה יָרִים דָּא ו' י"ו.

ב פִּקּוּדָא בְּתֵר דָּא, לְדוֹן בְּסִיף. לְדוֹן בְּתַנְק. לְדוֹן בְּדִין סְקִילָה. לְדוֹן בְּדִין שְׂרִיפָה. לְדוֹן בְּסִיף לְמֵאן. לְסַמָּאל. ה"ה"ד, א' כִּי רֹתָה בְּשָׁמַיִם תְּרַבִּי הִנֵּה עַל אָדוּם תֵּרַד.

מסורת הזהר
א) תקוני זהר בהשמטות ת"ה קמג. ב) (תהלים עה) משפטים קמא צ"ע. ג) (ישעיה לד) שמות קו צ"ע.

חלופי גרסאות
א י. ב ל"ג מניה. ג כתר. ד מוסיף כי אלקים. ה ה"א ה"א. ו ו' י.

הפולם
עשרים. ועם הב' עצמה של המלה כי, הרי הוא בגי' מ'. ומ' יורה על קו ימין שהוא חסד. **בתר הכא**, לאחר מכאן שהקו ימין, המרומז בהמלה כי, שפט, **אלקים שופט**, שהוא הקו שמאל, שהקו ימין שה"ס כי, שופט העולם בחסד, והקו שמאל שה"ס **אלקים**, שופט העולם בדין. ואחריהם בא קו האמצעי שנקרא זה, וז"ש, זה **ישפיל ה"ה**, שקו אמצעי הנקרא זה, משפיל את ה"ה שה"ס השמאל, והמלכות, שמשפיל שלא יאיר השמאל בה, אלא ממטה למעלה, דהיינו רק בו"ק. וזה **ירים ו"ו**, שמרים את קו ימין המאיר בו"א בחסדים, שהוא יאיר ממעלה למטה באורות דג"ר. (כמ"ש לעיל ב"א דף ט' ד"ה מחלוקת).

ב פקודא בתר דא וכו': המצוה שלאחר זו, הוא לדון בחרב, לדון בחנק, לדון בדין סקילה, לדון בדין שריפה. לדון בחרב, למי. ומשיב, לסמאל. ז"ש, כי רותה בשמים חרבי הנה על אדום תרד. דהיינו על סמאל, שהוא שרו של אדום.

מאמר
מאמר זה ישפיל וזה ירים
א שופטים ושוטרים תתן וגו': במצוה זו צוה על שופטים ושוטרים. ועוד. כי אלקים שופט, כי, מ', מניה יו"ד דחושבניה כ', לאחר מכאן, אלקים שופט, זה ישפיל ה"ה דהויה וזה ירים ו"ו דהויה.
פירוש. סוד המשפט הוא בג' קוין, בסוד במותב בי תלתא כחדא הוינא. הרומזים על ג' קוין המשמשים כאחד. אשר קו הימין נוטה לחסד, ושופט העולם בחסד. וקו שמאל נוטה לדינים ושופט העולם בדין וקו האמצעי מכריע ביניהם, ומקיים הארת שניהם, אלא שמשפיל את הארת השמאל שלא יאיר אלא ממטה למעלה (כנ"ל ב"א דף ט' ד"ה מחלוקת), ואז אין בו דינים, ומרים הארת הימין שיאיר ממעלה למטה, שה"ס אור ג"ר. כמ"ש שם.
וזה אמרו, ועוד. דהיינו בדרך סוד, כי **אלקים שופט, כי, מ',** שהמלה **כי** בגי' מ', **כי מניה יוד דחושבניה כ',** כי ה' של המלה כי, במילואה, דהיינו יוד, הוא בגי' (דפו"י דף רע"ד ע"ב)

חרב

ב רעיא שופטים מהימנא
(ג) תרב דקב"ה, י' רישא דתרבא. ו' גופא דתרבא. ה"א ה"א, תרין פיפיות דילה. צדק צדק תרדוף, י' תתכין תרין דינין, "דינא מפי ב"ד דלעילא, ודינא מפי ב"ד דלתתא. ומתקא אשתמודע, אין אדם נוקף אצבעו מלמטה עד שנתן לו רשות מלמעלה.
(ד) גרתקא דתרבא אדני. תמן אשתכח דינא. בק"ש ידוד. תרבא דקב"ה, עלה אתמר רוממות אל בגרונם ותרב פיפיות בגדם. בצדיק מי עלמין, פליל ח"י ברכאן, דביה אדני שפתי תפתח, ופי ביה עאל תרבא בגרתיקה, ונחמת המלך שכה, ומתחברין תרין שמהן יאהדונהי.

מסורת הזהר (ד) תהלים קמט) ב"א הלט צ"ו, ה) (אסתר ז) נשא צ צ"צ
חלופי גרמאות ז חתיכין, ח ליג דינא.

הסולם מאמר
(ג) הרב דקב"ה י' וכו': החרב של הקב"ה, י' של הויה, היא ראש החרב. הו' של הויה היא גוף החרב, ה' ה' של הויה, הן ב' פיות של החרב, שהם סוד צדק צדק תרדוף, שחוחכים שני דינים, דין מפי בית דין שלמעלה, ודין מפי בית דין שלמטה. ומכאן נודע, שאין אדם נוקף אצבעו מלמטה עד שניתן לו רשות מלמעלה.
פירושו. המוחין דו"א המתגלים ביחוד קריאת שמע, מכונים חרב שעל ידיה נשמדת הסטרא אחרא. כלהלן. ועיקר גילוי המוחין ההם, הוא ע"י התחברות המלכות בכינה, שאז מקבלת המלכות כלים דבינה בסוד אמא אוזיפת לברתא מאנאה (כנ"ל בהקדמת ספר הזהר אות י"ז), ולולא זה לא היו ז"א ומלכות ראויים למוחין כלל (כנ"ל ב"א דף ז' ד"ה וכו'). וע"כ יש לבניה ומלכות אותה צורת אות. דהיינו ה' כי הן אותם המוחין. ולפיכך הן בצורה אחת כפי החרב, אלא שנכתנות לב' פיות, כמו בשם שהן ב' ההין.

(ד) גרתקא דהרבא אדני וכו': הנרתק של החרב, דהיינו הכלי שטומנים בו החרב, הוא השם אדני. שם, באדני, נמצאות אותיות דין. כי באדני יש אותיות א' דין. בקריאת שמע, ה"ס הויה, שהוא חרבו של הקב"ה, כנ"ל בדבור הסמוך. עליה נאמר רוממות אל בגרונם ותרב פיפיות בידם, כמ"ש לעיל. בצדיק ח"י העולמים כלולות שמונה עשרה ברכות, כלומר שע"י הצדיק, שהוא יסוד דו"א נעשה זוג ז"א ומלכות דגדלות, שה"ס שמונה עשרה ברכות, שבתפלת העמידה. דביה אדני שפתי תפתח, ופי, שהיסוד פותח את המלכות שנקראת אדני. וכו', ביסוד, נכנסת החרב בנרתיקה, שה"ס זוג הויה, באדני, שנעשה ע"י היסוד וחמת המלך שכה. כי כבר נתבערו הקליפות ביחוד דקריאת שמע, ועתה בתפלת העמידה

רעיא **שופטים** **מהימנא** **ג**

ה) לְדוֹן בְּחִנְקִי. וְרָקָא, תַּמָּן קָו, י' כְּרִיכָא בִּיהַ, וְקָו, ו' דְּאִתְפָּשְׂטָא מְנִיָּה. בִּיהַ תְּפִיס לְסַמָּאל, ו' וַיִּשְׁאוּהוּ בְּמוֹט בְּשָׁנִים. מַאי מוֹט דְּהָהוּא רָשָׁע. אָדָם דְּאִיהוּ יוֹד ה"א וְא"ו ה"א, מ"ה, וְד' אֲתוּוֹן יְדוֹד, הָרִי תִשְׁעָה וְאַרְבָּעִים, כְּתוּשְׁבָן תִּשְׁעָה וְאַרְבָּעִים אֲתוּוֹן, דְּאִינוּן בְּשִׁית תִּיבִין דִּיחֻדָּא עֲלָאָה, וּבְשִׁית תִּיבִין דִּיחֻדָּא תַּתָּאָה, דְּאִינוּן ו' ו', וְהָאִי וַיִּשְׁאוּהוּ בְּמוֹט בְּשָׁנִים, בְּפִרְוּדָא מְנִיָּהוּ, בְּלֹא א' בְּאֲמַצְע וְו', דְּלִית יְחֻדָּא לְסַטְרָא אַחְרָא, אֲלֹא וַיִּשְׁאוּהוּ בְּמוֹט בְּשָׁנִים, סַמָּאל וּבַת זוּגִיָּה, עוֹלָם הַנְּפֻרְדִּים.

ו) בְּחֻבְל דִּיחֻנְקִי בְּהַ, אֲחִידָן ה"א ה"א, בְּהַ אֲצַבְעָאן יְדִיד יְמִינָא, וּבְהַ יְדִיד שְׁמָאלָא. ו' חֻבְל. י' חֻנְיָקָא דְלֵהוֹן. שְׁמָא דִּינְדוֹד, מִיתָה לְסַמָּאל וְנַחֲשׁ, וְחַיִּים לְיִשְׂרָאֵל. וּבַגִּיד מ' רָאוּ עֵתָה כִּי אָנֹכִי אֲנִי הוּא וְאִין אֱלֹהִים עִמָּדִי אֲנִי אֱמִית לְאֱלֹהִים אַחֲרִים בְּשָׁמַי, וְלִכְל דְּלֹא הֵימְנוּ בִּי. וְאַחֲרֵיהּ לְאִינוּן דְּהֵימְנִין וְנִטְרִין פְּקוּדִין דִּילִי.

ז) לְדוֹן בְּסִקִּילָה לְסַמָּאל, בְּאֲכָן דְּאִיהִי יוֹד, וְזָרִיק לָהּ לְגַבִּיָּה, בְּתַמֶּשׁ אֲצַבְעָאן דְּאִינוּן ה', וּבְקַנְהָ דְדְרוּעָא דְאִיהוּ ו', וּבְכַתְפֵי דְתַמָּן ה'. וְזָרִיק מ' לָהּ לְגַבִּיָּה מַחֲשָׁבָה, דְּאִיהוּ שְׁמָא מְפָרֵשׁ יוֹד ה"א וְא"ו ה"א.

ח) לְדוֹן בְּשִׁרְפָה לְסַמָּאל. עֲצִים לְאֲדַלְקָא בְּהוֹן נוּרָא. וְזַפְאָה אִיהוּ גּוּפָא

מסורת הזהר **חלופי גרסאות**

1) (במדבר יג) משפטים קכא אות שפד פנחס אות תמו צ"ג. 2) (דברים לב) ב"א קנ צ"ד.
ט טעמא; מ"ט. י' ל"ג בשנים. כ דימינא ולי"ג דיד. ל דשמאלא ולי"ג דיד. ח מוסיף דהימנון ב"י. ו ל"ג זוריק לה; זוריק לה; מוסיף זוריק לה צדיק. ט ל"ג לה.

מאמר **הסולם** **ד' מיתות לסמאל**

העמידה אין עוד אחיזה להן ונשקט הכעס, ומתחברים ב' השמות **יאהדונה"י**, שהוא שילוב ב' שמות, הויה אדנ"י.

ה) **לְדוֹן בְּחִנְקִי זִרְקָא וכו':** המצוה לְדוֹן בְּחִנְקִי. בהטעם זִרְקָא, יש שם קו, וי' כרוכה עליו, וקו, הוא ו' שנתפשטה מן ה' בו בו', תופס את סמאל. בסו"ה, וישאוהו במוט בשנים. מהו מוט של אותו רשע סמאל. ומשיב, אדם שהוא יוד הא ואו הא שבג"י מ"ה, ועם ד' אותיות הויה, הרי מ"ט, כחשבון מ"ט אותיות שהן בו' מלים של יתוד העליון, שהוא שמע ישראל, ובו' מלים של יתוד התחתון, שהוא בשכמל"ו. שהן ו' ו'. וזה הוא וישאוהו במוט בשנים, בפרוד מהן, בלא א' שבאמצע ו"ו, כי אין יתוד לסטרא אחרא, אלא וישאוהו במוט בשנים, סמאל ובת זוגו עולם הנפרדים.

ו) **בְּחֻבְל דִּיחֻנְקִי בְּהַ וכו':** בחבל שיחנק בו את סמאל, אחוזות הא הא, דהיינו בְּהַ אצבעות דיד ימין, ובה' אצבעות דיד שמאל. (דפו"י דף רע"ד ע"ב)

ז) **לְדוֹן בְּסִקִּילָה לְסַמָּאל וכו':** לְדוֹן בְּסִקִּילָה לְסַמָּאל, הוא באבן שהיא י', וזורק אותה אליו בתמש אצבעות שהן ה', ובקנה הזרוע, שהוא ו', ובכתף, ששם ה', והמתשבה זורקת את האבן אליו, שהיא שם המפורש, יוד הא ואו הא.

ח) **לְדוֹן בְּשִׁרְפָה לְסַמָּאל וכו':** לְדוֹן בְּשִׁרְפָה לְסַמָּאל, על ידי עצים להדליק בהם אש. אשרי הוא הגוף שהוא עץ, והאברים שלו הם עצים, שישורף בהם אש, שהוא נר מצוה, בכל אבר, לשורף את סמאל על ידי השכינה העליונה, שהיא בינה, בעץ שהוא תפארת

ד רעיא שופטים מהימנא
 דאיהו עץ, ואברים דיליה עצים, לאוקדא בהון אשא, דאיהו גר מצנה, בכל
 אבר, לאוקדא לסמאל, בשכינתא עלאה, בעץ דאיהו תפארת, ובכל עצים
 דאחידן ביה, דבזמנא דאש של גבוה נחית. הנה, על גבי עצים דקרבנא,
 ונהר הקרב יומת, דאתוקד ביה, הה"ד וקאש על המזבח תוקד בו. ופאה
 איהו מאן דאחיד באילנא דחיי, בגופיה, באברים דיליה, גר כל ענפא וענפא
 גר מצנה ברמ"ח פקודין דיליה.

ט פד אחידן ביה תרוניהו, יתקיים וינא ותנה הסנה בוער באש
 והסנה אינו אופל. וסמאל ונחש וכל ממנן דיליה, דאינון קוצין, אתוקדו.
 וענפין דסנה, ואיבא דיליה, ועלין דיליה, לא אתוקדו. דא אחזי ליה קב"ה.
י אמר בוצינא קדישא, ודאי ישאל אינון עצים יבשים באורייתא,

מסורת הזהר (ח במדרב א) ב"א רעד צ"א, ט ויקרא ו, י (שמות
 ע אתר, פ הנה נחית, צ ל"ג איהו, ק ל"ג אתוקדו עד
 ג וירא קט צ"ד, אתוקדו.

מאמר **הסולם** ד' מיתות לסמאל
 תפארת, ובכל עצים, דהיינו הספירות, האחוזים
 בת"ת. כי בעת שאש של גבוה יורדת על
 העצים של הקרבן, והזר הקרב יומת, כי נשרף
 בה, באש. ז"ש והאש על המזבח תוקד בו.
 אשרי הוא מי שאתנו בעץ החיים, שהוא ז"א,
 בגופו, ובאברים שלו. שהוא גר, כל ענף וענף
 הוא גר מצנה ברמ"ח מצות שלו. שהם כנגד
 רמ"ח אברים, דהיינו גר מצנה על כל אבר.
ט כד אחידן ביה וכו': כששניהם
 דהיינו עץ החיים וגר מצנה, שהם ז"א ומלכות,
 אחוזים בו, באותו האדם, יתקיים, וירא והנה
 הסנה בוער באש והסנה אינו אוכל, דהיינו
 האדם. וסמאל ונחש וכל הממונים שלו
 האחוזים בגוף האדם, שהם קוצים, יהיו
 נשרפים, והענפים של הסנה, והפירות שלו,
 והעלים שלו, אינם נשרפים. זה הראה הקב"ה
 למשה.
י אמר בוצינא קדישא וכו': אמר
 המאור הקדוש שהוא ר"ש, לדעיא מהימנא,
 ודאי ישראל הם עצים יבשים בתורה כי משום
 שאחוזים באש של הדייט אינם ראויים שיעשה
 להם נס. ומיד שאתה יורד עליהם בתורה,
 בשבילך יורד עליהם עץ החיים, שהוא ז"א,
 ומצוה, שהיא מלכות, שהיא גר ה', ואוחזת
 בהם והם יחיו. ואומות העולם עכו"ם, יהיו
 נשרפים בנר ההוא. וזה שאמר הנביא, אל
 תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי אתך
 אני וגו'.
 ביאור המאמר. כבר ידעת שזו"ן מצד
 אצילותם אינם ראויים למוחין, משום שמלכות
 דצמצום א' רובצת עליהם שאינה ראויה
 (דפו"י דף רע"ד ע"ב)

רעיא שופטים מהימנא ה
בגין דאחידו באש דהדיוט, לאו אינון פדקא חזי, למעבד בהון ניסא, מיד

מאמר הסולם ד' מיתות לסמאל
ומקבלת הבינה דינים דמלכות, ואז נמשך גם הס"א לינק מן החסרון שבבינה, ועוזב את החסרון שבמלכות והוא נפרד ממנה. כי כל תקות הס"א הוא להאחו במדרגות עליונות, וכיון שהס"א נתדבקה בחסרון הבינה, אז מורידים המלכות מן הבינה, והבינה חוזרת לשלמותה, והס"א נפרדת גם מאחיות הבינה. ותקון זה נקרא זקא, כי זורקים המלכות למעלה שתתדבק בבינה. וכן נבחן למיתת סקילה, כי המלכות מכונה אבן, וזריקתה למעלה להדבק בבינה, נופל כוחה על ראש הס"א, כי ע"ז הוא נפרד מן המלכות דצמצום א. שלולא זה אין מציאות לשום תקון.

תקון הב' הוא, כי אחר ירידת המלכות מן הבינה, יוצא בה קו השמאל, ושוב נאחו הס"א בהארה זו דשמאל למשוך אותה ממעלה למטה שבוה שוב סותם את האורות, והשמאל אינו יכול להדבק עם הימין. ונעשית מחלוקת ביניהם (כנ"ל אד"ד אות וי"ד) ובוה הוא מחטיא את התחתונים, בסו"ה יעלו שמים ירדו תהומות. כמ"ש שם. וכדי לגרשו משם יורד מקו שמאל דבינה אש שורפת, שלא יוכל הס"א לקרב לינק משם, בסוד והזר הקרב יומת. ותקון זה נקרא מיתת שרפה לס"א. אמנם עוד אינו מספיק שהשמאל יתיחד עם הימין, ויפתחו האורות, אלא שמספיק להפריד הס"א שלא יוכל לינק משמאל, מחמת שהוא אש שורפת.

תיקון ג', וכדי לפתוח האורות, צריכים לתקון דקו אמצעי, שהוא ימעט את הג"ר דשמאל, שאז נכנע השמאל ומתיחד עם הימין, וכיון שקו אמצעי ממעט את ג"ר דשמאל נהרגת הס"א, שכל חיותה היא מדביקות בשמאל. שז"ס רותה בשמים הרבי, כי המסך דחירק, שה"ס החרב הממעטת ג"ר דשמאל, הנה עיקר פעולתה היא בשמים, שה"ס קו אמצעי, למעלה, אבל לבסוף על אדום תרד, שבחרב הזו נהרגת הס"א כי נחרבה יניקתה. ותקון זה נקרא מיתת הרג, שהס"א נהרגת בחרב, שהוא ע"י קו האמצעי. אמנם עוד לא נשלם בזה ביטול הס"א לגמרי, כי אין הס"א מתבטלת לגמרי אלא בהארת חכמה, וכיון שמדרך קו האמצעי, שהוא ז"א, להמשיך רק חסדים, ע"כ עוד נשאר איזה כח לס"א, כי יש לו עוד מקום חסרון להתאחו בו.

תקון ד', וכדי להחניק את הס"א לגמרי צריכים ליחוד ז"א ומלכות, כי מקום גילוי החכמה הוא במלכות, ומקום גילוי החסדים (דפויי דף רע"ד ע"ב)

ו דאנט ינחיתת עלִייהו באורִיִתא, בגינך נחת עלִייהו אילנא דחיי, ומצוה

חלופי גרמאות
ר נחת.

ד' מיתות לסמאל

הסולם

מאמר

הג"ר דשמאל בשמים, ושם השמאל מתגדל על ידי זה, כי נתחבר בחסדים דימין, ומאיר בהארה גדולה, אבל הראש דס"א, נכרת מחמת מיעוט הג"ר הללו, וז"ש, הנה על אדום תרה. שהוא סמאל שרו של אדום. וז"ש (באות ג') הרב דקב"ה, י' רישא דהרבא, ו' גופא דהרבא, הא הא תרין פיפיות דיליה, הי' היא שורש החרב, כי הי' היא שורש הכל. אבל גוף החרב הוא הו', שהיא ז"א, קן האמצעי, שהוא הפועל וממעט את ג"ר דשמאל כדי ליחדו עם הימין. אמנם הוא ממעט בכח המסך דחירק, בכ' פעולות, מתחילה בכח המלכות, ואח"כ בכח המלכות הממותקת בבניה (כנ"ל לך דף י"ג ד"ה ונתבאר). וז"ס ב' פיות החרב, שבהם כורת וממעט את הג"ר דשמאל, שהם ה' עלאה, דהיינו, מלכות הממותקת בה' עלאה, וה' תתאה, דהיינו המלכות עצמה. וז"ש צדק צדק תרדוף, התכין תרין דינין דהיינו ב' כחות המיעוט, דינא מפי ב"ד דלעילא, שה"ס בינה, ודינא מפי ב"ד דלתתא, שה"ס מלכות. ומהכא אשתמודע אין אדם נוקף וכו', כלומר, שהמלכות אינה ממעטת הג"ר מכחה עצמה אלא מכח הבינה. כי אחר שנמתקה בבניה, אינה פועלת עוד כלום מכחה עצמה. כי בחינתה עצמה נגזזת. וז"ש (באות ד') נרתקא דהרבא אדני תמן אשתכח דינא, שאמרנו ה' ה' ב' פיות שלה, אין הפירוש בזווג הויה אדני אלא בבחינת הויה, מטרם שנודווג עם אדני, כי אז נמצאים הדינים בבחינת מלחמה עם הס"א והדינים שבכ' ההין הם תותכים הראש דס"א כנ"ל. אבל בשם אדני תמן אשתכח דינא, דהיינו שהדין שבמלכות נתעלה ונמתק כל כך עד שנעשה שם קדוש אדני, כי השם אדני הוא אותיות א' דין. ולפיכך נבחן שהוא נרתק להויה, כלומר שהזווג הויה אדני הוא אחר שכלו כל המלחמות, והחרב המרומות בהויה נכנסת לנדנה, כי אין עוד קליפות ללחום עמהם. וז"ש, בק"ש הויה הרבא דקב"ה, שהיחוד שבקריאת שמע הוא בבחינת חרבו של הקב"ה לכרות ראש הס"א, כי בק"ש אין עוד היחוד בשלמות בבחינת ג"ר, מחמת שיש עוד מלחמות עם הס"א לכרות ראשו בחרב, וכן לחנוק אותו עם יחוד התחתון שבכשכמל"ו, כלהלן, אבל ביחוד הויה אדני שבתפילה

שירים דא"א, נעשו מוחין לז"א, וז"ש, וזריק לך לגביה מחשבה, דאיהו שמא מפרש, יוד הא ואו הא, כי הידים דא"א נעשו מחשבה, לז"א, שה"ס המוחין המרומזים בהויה במילוי אלפין, הנקרא שם המפורש. שהם הסוקלים את הס"א, בסוד, שמא דהויה מיתה לסמאל. כנ"ל. והנה נתבאר תקון הא' שהוא מיתה סקיפה לס"א. שבאה מן ה' דהויה, מכח עלית המלכות לבינה של י' הו', וירידתה משם. ועתה מבאר ענין מיתה השרפה הבאה מן ה' דהויה. וז"ש (באות ח') לדון בשרפה לסמאל וכו' לאוקדא לסמאל בשכינתא עלאה בעין דאיהו תפארת וכו'. כי אחר שירדה המלכות מן הבינה דא"א, היא יורדת מבינה שבכל המדרגות, ואז יוצא בבינה, שה"ס ישסו"ת, קו שמאל שהוא לוחט עם רוב הדינים שבו, שהוא אש שורפת, כדי להפריד הס"א, שלא תמשיך החכמה ממנו ממעלה למטה. ועיקר פעולתו לשרוף את הס"א נעשה כשהקו האמצעי ממשין הדינים ההם למקומו (כנ"ל פקודי אות טע"ו). וז"ש, לאוקדא לסמאל בשכינתא עלאה, שהיא בינה, שבקו שמאל שלה אש שורפת, בעין דאיהו תפארת וכו', שפעולת השריפה היא בעת שהאש נאחו בקו האמצעי שנקרא תפארת, ואז הוא שורף הס"א. וז"ש, דבזמנא דאש של גבוה, דהיינו האש דקו שמאל דבינה, נחית ע"ג עצים דקרבתא, ששם מקום גילוי של הדינים ההם, או והזר הקרב יומת, שהס"א הקרב לינק מקו שמאל תיכף ישרף ויומת. והנה נתבאר ענין תקון הב', שהוא מיתה שרפה הבאה מן ה' דהויה, דהיינו מקו שמאל דישסו"ת. ועתה מבאר ענין מיתה ההרג, הבאה מן ו' דהויה, שהיא קו האמצעי. וז"ש (באות ב') לדון בסייף למאן לסמאל, הה"ד, כי רותה בשמים הרבי הנה על אדום תרה. שהוא בעת שקו האמצעי מיחד ימין ושמאל, שלא יוכל ליחדם זולת ע"י שממעט הג"ר דקו שמאל (כנ"ל לך דף י"ג ד"ה ונתבאר) שמיעוט הזה נעשה בשמים. אמנם הס"א נהרגת מחמתו מחמת שכל חיותו הוא מג"ר דשמאל אלו, ונחשב כמו שנחתך ראשו דס"א, כי הג"ר נקראות ראש. וזסו"ה רותה בשמים הרבי, כי המסך דחירק מעביר (דפויי דף רע"ד ע"ב)

רעיא שופטים מהימנא ז
דאיהו גר יי, וְאַחֲדַת בְּהוֹן וְהוֹן חַיִּין. וְאוּמִין עֲכוּ"ם דְּעֶלְמָא, אֲתוּקְדָן בְּהוּא
גַר, וְהָאֵי אִיהוּ דְאָמַר נְבִיא, וְאַתָּה אַל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל
כִּי אֲתָד אֲנִי וְגו'.

מסורת הזהר (י'מיה מו) ויחי רס צ"ג. ח' בדפויי כתבו ארבעים יכנו וגו' ר"פ ב/.

מאמר המולם ד' מיתות לממלא
המרמו על המוחין דו"א, וד' אתון הויה, פשוטה בלי מלוי, הרומות על המלכות, שהם ביחד מ"מ, כחושבן מ"ט אתון דאינון בשית תיבין דיהודא עלאה, שבק"ש, שהוא יחוד ו"א, ובשית תיבין דיהודא תתאה, שבכמל"ו, שהוא יחוד המלכות, דאינון ו' ו', הרומות על תג"ת נה"י דו"א, ועל תג"ת נה"י דמלכות. והאי הוא וישאווה במוט, שסמאל היה נאחו או במ"ט אותיות שביחוד ו"א ויחוד המלכות. בשנים, בפרודא מנייהו, בשנים, פירושו בב' ויין שבד"א ושכמלכות, שהם היו או בפרוד מן המוחין האלו, מחמת אחיות סמאל. וד"ש, ב"א א' באמצע ו"ו, כי הא' שבאמצע ואו יורה על המוחין ועל היחוד של ו' מלים דק"ש, עם ו' מלים דבשכמל"ו, וכיין שסמאל נאחו במוט, שהם המוחין דו"א ומלכות, ע"כ היו אלו ב' ויין בפרוד, כי סמאל ובה זוגיה עולם הנפרדים, כי הם, בכל מקום אחיותם, עושים פירוד בין ו"א ומלכות. ועל זה רומז בשנים, שד"א ומלכות היו שנים בלי יחוד, מחמת אחיות ס"א. אבל ואו עם א', יורה על המוחין דו"א שמקבל מבינה, אשר אז הוא יחוד ימין ושמאל, ועושה יחוד עלין בק"ש ויחוד תחתון בבשכמל"ו, כמ"ש לעיל (ואתחנן אות ס"ו) ואז הוא, היא חבל לחנוק בו את סמאל. וד"ש (באות ו') בחבל דיהנך בה אחידן ה"א ה"א, בה' אצבען דיד ימינא ובה' דיד שמאלא. כי הוא, מיתדת ב' ההין דהויה, שהן בינה ומלכות שיאירו זו בזו, ע"י זה שמיחד ב' הידים שהם ימין ושמאל, ואז נעשה ב' יחודין דק"ש, שבהם נחנק הס"א. וד"ש ו' חבל, ו' הניקה דלהון, שהו' ה"ס החבל הפועל התניקה ע"י ב' היחודין, והתניקה עצמה ה"ס ו' הכרוכה על הו' דורקא. כי זולתה לא היו נמשכים המוחין, כנ"ל.

ו"ש (באות ו') שמא דהויה מיתה לממלא ונחש, והיים לישראל, דהיינו המוחין הנמשכים בסוד ד' אותיות הויה ובהויה במילוי אלפין הנ"ל, הוא מיתה לסמאל, כי בזה נפסק כל חיותו. וחיים לישראל. כי החיים של ישראל ממימים (דפויי דף רע"ד ע"ב)

ה רעיא שופטים מהימנא

(א) לא יקום עד אֶחָד בְּאִישׁ לְכָל עֶזְרָא וְגו'. על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דָּבָר. פְּקוּדָא דָּא, לְהַעֲדֵי עֵדוּת בְּבִיד, דְּלֹא יִפְסִיד חֲבֵרִיהּ מְמוֹנָא בְּגֵינִיהּ, אִי אֵית לִיהּ עֵדוּת בְּהֵדִיָּהּ. וְלִית סְהוּדוּתָא פְּחוּת מִתְרִין, הֵהֱדֵי עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים וְגו' יקום דָּבָר, לֹא יקום עַל פִּי עֵד אֶחָד. וּבג"ד אוקמוהּ מֵאֲרִי מִתְנִיתִין, מִי מַעֲיֵד עַל הָאָדָם, קִירוּת בֵּיתוֹ. וְלֹא עוֹד אֶלָּא אֲנָשִׁי בֵּיתוֹ מַעֲיֵדִין עֲלָיו. מֵאִי קִירוּת בֵּיתוֹ. אֵינּוֹן קִירוּת לְבוֹ. וְיִסָּב חֲזַקְיָהּ פְּנִי אֶל הַקִּיר, וְאִוקְמוּהּ בְּרַבְּנָן, מְלַמֵּד שֶׁהַתְּפִלָּל חֲזַקְיָהּ מִקִּירוּת לְבוֹ.

(ב) אֲנָשִׁי בֵּיתוֹ, אֵינּוֹן רַמ"ח אַבְרִים דִּילִיהּ. דְּהִכִּי אִוקְמוּהּ מֵאֲרִי מִתְנִיתִין, דְּשַׁע עֲוֹנוֹתָיו חֲקוּקִים עַל עֲצֻמוֹתָיו. וְהִכִּי צְדִיק, זְכוּתָיו חֲקוּקִים לוֹ עַל עֲצֻמוֹתָיו. וּבג"כ אָמַר דּוֹד כָּל עֲצֻמוֹתֵי תַאמְרָנָה. וּבְגֵינָהּ אֲתַמַּר, וּמִי מַעֲיֵדִין עַל הָאָדָם קִירוּת בֵּיתוֹ. גְּרַמִּין בְּנוּיִין עַל מוֹחָא דְאִיהוּ מֵיָא. וְעַלְיָהּ קָא רַמְיוּ, הַמְקַרְהּ בְּמִים עֲלִיוֹתָיו, הַמְקַרְהּ לְשׁוֹן קִירוּת.

(ג) וְאִמְאִי בְּגֵרְמִין יִתִּיר מִבְּשָׂרָא וְגִידִין וּמִשְׁכָּא. בְּגִין דְּגֵרְמִין אֵינּוֹן חַוּרִין, וְכַתִּיבָא אוֹפְמָא, לֹא אֲשַׁתְּמוּדְעָא אֶלָּא מִגּוֹ חַוּרוֹ. דְּפְגוּוּנָא דְאִוְרִייתָא, דְאִיהִי חַוּרוֹ מְלָגָא, אוֹכְסֵי מְלָכֵר. וְאוֹכְסֵי חַוּרוֹ, וְחַשְׁףֵי וְאוֹר, וְאֵית חַשְׁפֵי תְּכֵלֶת, וְאֲתַמַּר בֵּיהּ גַּם חַשְׁפֵי לֹא יִחַשְׁפֵי מִמֶּךָ. וְתַכְלֵת יְאוֹכְסֵי, אִיהוּ נוֹקְפָא לְגַבֵּי חַוּרוֹ. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְגוֹפָא אֶל עַל גְּרַמִּין עֲתִיד לְמִיקָם. וּבג"ד זְכוּוֹי וְחֻבּוּוֹי חֲקוּקִין עַל גְּרַמִּין דִּילִיהּ, וְאִם יִזְפֵּה יקום גּוֹפָא עַל גְּרַמִּין דִּילִיהּ. וְאִי לֹא, לֹא יקום, וְלֹא יִהְיֶה לִיהּ תְּחִיַּת הַמֵּתִים.

ח'לופי גרמאות

ח' ל"ג עדות. א ל"ג רבנן. ב ובג"ד; ל"ג מן ובג"כ עד ומי מעידין. ג מוסיף אינון גרמין. ד בגוונא דא אורייתא דא איהו. ה חוורו ול"ג אוכס. ו מוסיף ומלגאו חשך; אור וחשך. ז ל"ג אוכס.

דרך אמת א] שהתחיה לעתיד הוא בעצמות שיעמידם על עצמותם וכמ"ש לעיל בסוף פ' ואתחן ע"ש.

מסורת הזהר

ל) תוריע נח צ"ק. ח) (ישעיה לח) בשלח ב צ"ה. ט) (תהלים לט). ס) (שם קד) ב"א רצג צ"א. טו) (שם קלט) בא לח צ"ת תקונים חדשים קי ט"ב ש"ב.

הסולם

ע"פ שנים עדים יקום דבר

(ב) אנשי ביתו: אלו הם רמ"ח אברים שלו. כי הגוף מכונה בית. שכן העמידו בעלי המשנה, רשע עונותיו חקוקים על עצמותיו. וכך צדיק, זכויותיו חקוקות על עצמותיו. ומשום זה אמר דוד, כל עצמותי תאמרנה. ובשביל זה למדנו ומי מעידים על האדם קורות ביתו. קורות ביתו הן העצמות הגלגלות הבנויים על המוח שהוא מים. ועליהם רומז, המקרה במים עליונותו. המקרה, הוא לשון קורות.

(ג) ואמאי בגרמין יתיר וכו': ולמה העונות חקוקים בעצמות יותר מבבשר גידים ועור. הוא משום שהעצמות הם לבנים, וכתב שחור אינו ניכר אלא מתוך לבן. כמו התורה, שהיא לבן מבפנים, דהיינו הגויל, ושחור מבחוץ

מאמר

ממיתים הס"א. וכן להיפך. ובג"ד ראו עתה וכו'.

(א) לא יקום עד וגו': לא יקום עד אחד וגו': מצוה זו היא להעיד עדות בב"ד, שלא יפסיד חברו כסף בשביל שאינו מעיד, אם הוא יודע עדות בשבילו. ואין עדות פחות משנים, ו"ש על פי שנים עדים וגו' יקום דבר, לא יקום על פי עד אחד. ומשום זה העמידו בעלי המשנה מי מעיד על האדם, קירות ביתו. ולא עוד אלא אנשי ביתו מעידים עליו. מהו קירות ביתו. אלו הם קירות לבו. שכתוב, ויסב חזקיהו פניו אל הקיר, והעמידו בעלי המשנה, מלמד שחזקיהו התפלל מקירות לבו.

(דפו"י דף רע"ה ע"א)

רעיא שופטים **מהימנא** **ט**

יד וְלֹא עוֹד, אֲלֵא תַרְיַן סְהַדִּין יֵאִינּוּן עַל בִּנְיָ, עֵינַן רוּאָה וְאוֹנָן שׁוֹמְעֵת, וּבִדְ סוֹפֵר, וְדֵן חוֹבוּי. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁמַשׁ וְסִיְהָרָא סְהַדִּין עַל בִּנְיָ, כְּמָה דְאוֹקְמוּהָ טִתְקֵעוּ בְחֻדְשׁ שׁוֹפֵר בְּפֶסְחָ לְיוֹם חֲגִנּוּ. מֵאִי בְּפֶסְחָ. בְּיוֹמָא דְסִיְהָרָא מִתְפָּסָה. וְאֵמַאי מִתְפָּסָת. בְּגִינַן דְכַד מְטִי רֵאשׁ הַשְּׁנָה, יִיתִי סְמָאֵל לְמִתְבַּע דִּינָא לְבְנוֹי קָמִי קַבִּיָהּ, וְהוּא יִימָא לִיהַּ דְיִיתִי סְהַדִּין. וְהוּא יִיתִי לְשְׁמַשׁ עֲמִיהַּ. אֲזִל לְמִיִּיתִי סִיְהָרָא, וְהוּא מִתְפָּסָא. בְּאֵן אֲתֵר מִתְפָּסָת. אֲלֵא סְלִיקַת, לְהֵהוּא אֲתֵר, דְאֲתֵמֵר בֵּיהַּ בְּמִכּוּסָה מִמֶּךָ אֵל תַּחְקוֹר, לְפִיִּסָא לִיהַּ עַל בְּנֵהָ.

טו וְהֵאִי הוּא דְאָמֵר יִקְרָא, תַקְעוּ בְחֻדְשׁ שׁוֹפֵר בְּפֶסְחָ לְיוֹם חֲגִנּוּ. לְאֲתֵר דְבֵיהַּ סְלִיקַת שְׁכִינְתָא, דְאֲתֵמֵר בֵּיהַּ וּבְמִכּוּסָה מִמֶּךָ אֵל תַּחְקוֹר. וְחוּבִין בְּאֲתַפְסֵיָא, תַמְנָן צְרִיף לְמִידָן בֵּינוּ לְבִין קוֹנוּ. וְחוּבִין דְאֲתַגְלִיָּא דְעֶבֶד לוֹן, אֲתֵמֵר צִ מְכֶסֶה פְשָׁעֵיו לֹא יַצִּילִת. דְשְׁכִינְתָא מְסַטְרָא דְכֵתֵר אִיהִי עֲלֵמָא

מטורת הזהר (9 שם פא) וירא קיג צ"א. (ז) (משלי כח). ח ל"ג אינון. ט דהא כה. י ל"ג קרא. כ לבתר. חלופי גרסאות

מאמר **הסולם** **ע"פ שנים עדים יקום דבר**

מבחינך, דהיינו הדיון שחור ולבן הם חושך ואור. ויש חשך שהוא תכלת, שהיא המלכות, שנאמר בה גם חשך לא יחשיך ממך. ותכלת הוא שחור, והיא נקבה אל הלבן, שהוא ז"א. כי המלכות אין לה אור מעצמה. אלא מה שנותן בה ז"א. ולא עוד אלא שהגוף עתיד לקום על עצמותו, ומשום זה הזכיות והחובות חקוקים על עצמותיו ואם יזכה יקום הגוף על העצמות שלו. ואם לא יזכה, לא יקום ולא יהיה לו תחיית המתים.

יד וְיָא עוֹד אֵלֵא וכו': ולא עוד אלא ב' עדים הם על האדם עין רואה, ואזן שומעת. והבית דין, סופר ורן עונותיו. ולא עוד, אלא השמש והלבנה מעידים על האדם. כמו שהעמדנו, תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. מהו בכסה. הוא ביום שהלבנה שהיא המלכות, מתכסה בו. ולמה היא מתכסה. הוא משום כשמגיע ראש השנה, יבא סמאל לבקש דין על בניה, דהיינו ישראל שהם בני המלכות, לפני הקב"ה. והוא יאמר לו שיביא עדים. והוא מביא עמו את השמש. הלך להביא את הלבנה, והיא מתכסה. באיזה מקום היא מתכסה. ומשיב, אלא שהיא עולה לאותו מקום שנאמר בו, במכוסה ממך אל תחקור, כדי לפייס את הקב"ה על בניה.

טו וְהֵאִי הוּא דְאָמֵר וכו': וזה הוא שאמר הכתוב, תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. היינו למקום שבו עלתה השכינה, שנאמר בו ובמכוסה ממך אל תחקור. והעונות שהם בסתר, צריכים להיות נדונים שמה בינו לבין קונו. והעונות שחטא בגלוי, נאמר, מכסה (דפוי"ך רע"ה ע"א) ע"י ברכת שלום עה"ת מאמר רמז שם

פשעיו לא יצליח. והשכינה מצד הכתר, היא עולם הנסתר. והעמידו בעלי המשנה שאדם צריך לחבר עונותיו למקום ההוא, שהוא כתר, בזמן ההוא מגיע זמן הרחמים והדין עובר. ומשום זה אמר לחבר עונותיו בכתר, לזכותו מן העדות של המלכות. אבל לרשע אין מזכין לו.

פירוש. כי ברה"ש תוור העולם לקדמותו, והמלכות תוורת למצב הא' שבו היתה ביום ד' דמעשה בראשית, דהיינו בבחינת ב' מאורות הגדולים, שז"א ונוקבא הליבשו את הבינה, ז"א הקו ימין דבינה, והמלכות קו השמאל. ונודע שהארת השמאל בלי ימין הוא חשך (כנ"ל ב"א דף מ"ז ד"ה נפק) וכן ימין בלי שמאל הוא ו"ק בלי מוחין. ולפיכך היה או ז"א בדורמיטא, דהיינו כמו ישן בלי מוחין. והנוקבא היתה בחשך. ואז בא סמאל לתבוע דין, ונאמר לו להביא ב' עדים. דהיינו ז"א ומלכות, שהשמים שהוא ז"א לא יתן מטר, דהיינו שלא ישפיע אל המלכות. והארץ, שהיא המלכות לא תתן את יכולה לתחתונים. אמנם סמאל לא הביא עמו אלא עד אחד שהוא השמים דהיינו ז"א שהיה בדורמיטא ולא השפיע למלכות. וכיון שהלך להביא את המלכות, שלא תתן יכולה לתחתונים, אז נתכסתה המלכות, דהיינו שנתמעטה מכל ט"ס תחתונות שבה, ונשארה בנקודת כתר שבה. שמיעוט הזה נעשה על ידי תקיעת שופר, שע"י הקול היוצא משופר מעוררים כח המסך דחירק בו"א, שה"ס קו האמצעי, וע"י מסך דחירק הוא ממעט קו השמאל דבינה, ומיחד

רעיא שופטים מהימנא

דאתפסיא, ואוקמוה מארי מתניתין, דצריך ב"נ לתבא ללה להוא אתרא, ביהוא זמנא מטי זמנא דרחמי, ואעבר דינא. ובג"ד לתבאיה אמר לזפאה ליה בעדותיה. אבל לרשע אין מזכין לו.

טז) ועוד, קב"ה ושכינתיה סהדין על ב"נ, הה"ד ה"עדותי בכם היום את השמים ואת הארץ. את השמים, יתהוא דאתמר ביה ואתה תשמע השמים. ואת הארץ, יתהוא דאתמר בה ואתה תשמע היום ועוד, תרין סהדין: עמודא דאמצעיתא, וצדיק. ואינון ע"ד, מן שמי"ע אחד. עד, מן ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

יז) על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת, דא סמאל, מת

מסורת זוהר חלופי גרסאות

ק (דברים א) פנחס אור קצנ צ"ו. ר (מ"א ח) משפטים קכט צ"כ חלק ב' רעא. בהשמטות, פנחס אור תצא צ"נ תקוני זהר תכ"ב סח: תנ"א פו: זהר חדש י ט"ב ש"י תקונים חדשים צד ט"א שליב צח ט"ד ש"כ צט ט"א שלי"ז קג ט"ד ש"ד. ו (ישעיה סו) יתרו קב צ"ש.

מאמר המולם ע"פ שנים עדים יקום דבר

שם ימין ושמאל דבינה זה בזה, ונתעוררו הרחמים בעולם מכח יחוד הזה דימין ושמאל (כנ"ל ויקרא דף ק' ד"ה פירוש. ע"ש). וכיון שנתמעט קו השמאל דבינה, נסתלקו אז כל ט"ס תחתונות מן המלכות, שכל בנינה היה אז מקו השמאל הזה, ונשארה בנקודת הכתר. וז"ס תקעו בחדש שופר, שע"ז בכסה ליום חגנו. שהלכנה, שה"ס המלכות מתכסה בסוד נקודת הכתר שבה. שע"ז נעלם הדין ומתגלה הרחמים בדין.

וז"ש (באות י"ד) ואמאי מתכסת וכו' והוא ייתי לשמשא עמידה, דהיינו מה שז"א אין לו מוחין ואינו משפיע. אזל למייתי סידרא, וכו' דהיינו להראות על החשך שבה, סליקת להווא אתר וכו' במכוסה ממך אל תחקור, דהיינו שנתמעטה מכל הספירות שבה ולא נשאר בה אלא הכתר, שעליו נאמר במכוסה ממך אל תחקור, ואז יצא הרחמים בעולם כנ"ל. וז"ש והובין באתכסיא תמן צריך למידן בינו לבין קונו, כי לאחר שהקו שמאל נתמעט ויצאה מדת הרחמים כבר אין לסמאל אחיזה בהמלכות, ודינים של אדם הם בינו לבין קונו, בלי קטרוגו של סמאל, וע"כ ה' מרחם עליו. אבל בעוד ששלט קו שמאל, והובין באתגליא וכו' שעונותיו של אדם היו נאחזים בעלמא דאתגליא, שהוא המלכות. אתמר מכסה פשעיו לא יצליח, שלא יוכל לכסות הפשעים באופן שסמאל לא יהיה נאחו במלכות. דשכינתא מסטרא דכתר איהי ע"מא דאתכסיא, שבעת שהשכינה היא

וז"ש (באות י"ד) ואמאי מתכסת וכו' והוא ייתי לשמשא עמידה, דהיינו מה שז"א אין לו מוחין ואינו משפיע. אזל למייתי סידרא, וכו' דהיינו להראות על החשך שבה, סליקת להווא אתר וכו' במכוסה ממך אל תחקור, דהיינו שנתמעטה מכל הספירות שבה ולא נשאר בה אלא הכתר, שעליו נאמר במכוסה ממך אל תחקור, ואז יצא הרחמים בעולם כנ"ל. וז"ש והובין באתכסיא תמן צריך למידן בינו לבין קונו, כי לאחר שהקו שמאל נתמעט ויצאה מדת הרחמים כבר אין לסמאל אחיזה בהמלכות, ודינים של אדם הם בינו לבין קונו, בלי קטרוגו של סמאל, וע"כ ה' מרחם עליו. אבל בעוד ששלט קו שמאל, והובין באתגליא וכו' שעונותיו של אדם היו נאחזים בעלמא דאתגליא, שהוא המלכות. אתמר מכסה פשעיו לא יצליח, שלא יוכל לכסות הפשעים באופן שסמאל לא יהיה נאחו במלכות. דשכינתא מסטרא דכתר איהי ע"מא דאתכסיא, שבעת שהשכינה היא

ע"פ שנים עדים יקום דבר: ועוד. הקב"ה ושכינתיה וכו': ועוד. ולא ברה"ש לבד כנ"ל, ז"ש, העידותי בכם היום את השמים ואת הארץ. את השמים הוא אותו שנאמר בו, ואתה תשמע השמים, שהוא ז"א. ואת הארץ, הוא אותו שנאמר בו, והארץ היום רגלי, שהיא המלכות. ועוד. ב' עדות, הם, עמוד האמצעי, שהוא ז"א, וצדיק, שהוא יסוד. והם ע"ד מן שמע אחד, דהיינו ע' מן שמע, וד' מן אחד. וזהו עד מבחינת ז"א. ועוד ע"ד מן ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, דהיינו עד מהמלה ועד. שהוא עד מבחינת יסוד ז"א הכלול במלכות. יז) ע"פ שנים וגו': על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת. זהו סמאל, שהוא

(דפו"י דף רע"ה ע"א)

רעיא **שופטים** **מהימנא** **יא**
מעקרו וישאווהו במוט בשנים. לא יומת על פי עד אחד, דלא יהא ליה חולקא באל אחד.
יד כי יקום עד חמס באיש וגו' ודרשו השופטים היטב וגו', ועשיתם לו כאשר זמם וגו'. פקודא דא לדרוש ולחקור העדים ב'ז' חקירות, קודם דידין ליה בעונשא דמותא, בשבע חקירות, שבע לקבל «שבעה אלה עיני יי' המה משוטטים בכל הארץ. בהון א ויסרתי אתכם אף אני שבע.
יט פקודא בתר דא, לעשות לעד זומם כאשר זמם לעשות לאחיו. תרין סהדי שקרא דאינון סמאל ונחש, אי ייתון לאסהדא סהדותא דשקר

חלופי גרסאות
ע ל"ג ב' חקירות.

מסורת הזהר

(ט) (במדבר יג) לעיל אות ה צ"ו. א) (זכריה ד) ב"ב טז צ"א. ב) (ויקרא כז) בחקותי טז צ"א.

הסולם

מאמר
ע"פ שנים עדים יקום דבר
יהא ליה חולקא בא"א אחד. כי הדינים דחשך שבמלכות הם קרושים מאד, וה"ס ד' דאחד, והם נתוצים לסוד היתוד של א"ח דאחד, עם ד' דאחד. וע"כ אין מורידים אותם לבחינת מלחמה עם סמאל, אלא שמחכים לעד השני שהוא הדין דמסך דחירק. ומה שאומר הכתוב, או שלשה עדים. הוא משום שבמסך דחירק יש ב' מיני דינים דמנעולא ודמפתחא (ע"י לו י"ג ד"ה ונתבאר) ולפיכך הם שלשה דינים שהם חשך, ומנעולא, ומפתחא. ועקרים מספיק בשני עדים, שהם חשך ומפתחא. אלא תחילה צריך לצאת המנעולא (כח"ש שם) ואח"כ נגנזה. ולפיכך אנו חושבים רק ב' עדים. אע"פ שע"פ סדר הפעולות יצאו ג' עדים. וע"כ אוה"כ ע"פ שנים עדים או שלשה וגו'. דהיינו שרמז, שמספיק שנים, אבל יש ג' עדים, שלפני עדותם אינו מתבטל מן המלכות.

יח כי יקום עד וגו' כאשר זמם וגו': מצוה זו היא לדרוש ולחקור העדים בשבע חקירות, מקודם שדינים אותו בעונש מות. בשבע חקירות, הם שבע כנגד שבעה אלה עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ. שה"ס חג"ת נהי"ח. בהם נאמר, ויסרתי אתכם אף אני שבע וגו'.

מאמר ועשיתם לו כאשר זמם

יט פקודא בתר דא וכו': מצוה שלאחר זו, היא, לעשות לעד זומם כאשר זמם לעשות לאחיו. ב' עדי שקר, שהם סמאל ונחש, אם יבואו להעיד עדות שקר על ישראל, שטעו בין ו' לז', דהיינו בין ז"א, שהוא חג"ת נה"י, למלכות שהיא ז', דהיינו שחטאו והרחיקו בחטאם

שהוא מת מעקרו, וישאווהו במוט בשנים. לא יומת על פי עד אחד. היינו שלא יהיה לו חלק באל אחד.

פירוש. כי נתבאר שבראש השנה, נמצאת המלכות בבחינת שמאל בלי ימין, ואז נאחו בה סמאל, עד תקיעת שופר, שה"ס ז"א הממעט את הג"ר דקו שמאל למעלה בכינה, ע"י הדינים דמסך דחירק, שעל ידו נתמעטה המלכות עד לנקודת הכתר, ואז נפרד סמאל מן המלכות. ויש כאן ב' עדים להרחקת סמאל מן קו שמאל שבמלכות. א', החשך שבה, כי בעת שנתדבקה בשמאל בלי ימין נקפאו אורותיה והיתה לחשך, ועכ"ז לא נפרד ממנה סמאל והיה יונק ממנה, ולא יכלה להתחבר עם ז"א בגללו. וז"ס, לא יומת על פי עד אחד. אלא אח"כ שע"י תקיעת שופר שנתעוררו בז"א הדינים דמסך דחירק, ומיעט הג"ר דשמאל עם הדינים ההם, וט"ת דמלכות נסתלקו ונשארה בכתר, או נפרד סמאל מן המלכות, ויכלה להבנות מחדש ולהתחבר עם ז"א, ולהזדווג עמו פכ"פ. כי עתה שנתוסף הדין דמסך דחירק על הדין דחשך, אז ע"פ שנים עדים יקום דבר, וסמאל נפרד מן המלכות.

וזה"ש, ע"פ שנים עדים או שלשה עדים יומת המת. דא סמאל, כי היה צריך לומר, יומת החי, ולמה אמר, המת, אלא לרמוז על סמאל שהוא מת מעקרו. ואי אפשר להמיתו בעד אחד דהיינו בדין דחשך, אלא בב' עדים שהם הדין דחושך והדין דמסך דחירק. וסו"ה וישאווהו במוט בשנים, דהיינו בב' עדים. לא יומת על פי עד אחד, שהוא הדין דחשך בלבד, והוא מטעם, דלא (דפוי"ף דף רע"ה ע"א)

יב רעיא שופטים מהימנא
 * על ישראל, דטעו בין ו' לז' * דאינון אתנון זו. והאי איהו * עם זו יצרת
 לי תהלתי יספרו.
כ ולא יתיחד ו' עם ז', אלא בשרפת חמץ, דבין ו' לז'. ואע"ג
 דמדאורייתא איהו עד סוף שית, גזרו רבנן, אוכלין כל ארבע, ותולין כל
 חמש, ושורפין בתחלת שש. ואולפי מארי מתניתין מסהדותא דשעתי דחמץ,
 לסהדותא דדיקות דסהרי, דההוא דהרג את הנפש. וכלא מפרש במתניתין.
 ויקיים בהון, ארי בפתגמא דחשיבו מצראי למידן וכו'. והאי איהו ועשיתם לו
 כאשר זמם.

כא פקודא בטר דא, לקבל בית דין הגדול עליהו, בינה, מסטרא
 דגדולה אקרי אלהים, בית דין הגדול, רב בדינוי, ורב בוכווי, כגוונא דאתמר
 שום תשים עליך מלך בפקודא, שום לעילא, תשים לתתא. הכי לקבל עליה
 ב"ד רבכא, אע"ג דקביל עליה ב"ד ועירא. בית דין ועירא, בית דין של
 שלשה, מסטרא דשכינתא תתאה. ב"ד רבכא, מאלין סנהדרי גדולה.

כב אמר בוצינא קדישא, שבעים סנהדרי גדולה הו, ו'אנת רבכא
 על פלהו, ו'היה כל הדבר הגדול יביאו אליך וכל הדבר הקטן ישפטו הם.
 אלו. והם סנהדרי גדולה, סנהדרי קטנה. סנהדרי גדולה מסטרא דשכינתא
 עלאה, סנהדרי קטנה מסטרא דשכינתא תתאה.

מסורת הזהר (ישעיה מג) כי תשא ה צ"ה. ט) (שמות יח).
 חלופי גרסאות
 9 וישראל וליג על. צ דאיהו. ק מוסף ואנת ביד. ד ל"ג
 הם סנהדרי גדולה סנהדרי קטנה; ל"ג מן הם עד סנהדרי
 קטנה מסטרא.

הסולם מאמר
כא פקודא בטר דא וכו': מצוה
 שלאחר זו, היא לקבל בית דין הגדול עליהם,
 היא בינה, שמצד החסד נקראת אלקים שהיא
 בינה, בית דין הגדול. כי גדול הוא חסד, גדול
 בדינוי שהוא שמאל, וגדול בזכותיו שהוא
 ימין. כלומר, כשהשמאל זבינה כלולה בימין
 שהוא חסד, נקראים שניהם גדול. כמו שלמדנו
 במצוה, **שום תשים עליך מלך, אשר שום,**
 הוא למעלה בבינה, **תשים,** הוא למטה במלכות.
 כך צריך לקבל עליו ב"ד הגדול שמצד הבינה,
 אע"פ שקבל עליו ב"ד הקטן שמצד המלכות.
 ב"ד הקטן, הוא ב"ד של שלשה, שהוא מצד
 שכינה התחתונה, שהיא מלכות. בית דין
 הגדול מאלו, הוא סנהדרי גדולה, של ע"ב.
 שהם שבעים סנהדרין וב' סופרים.

כב אמר בוצינא קדישא וכו': אמר
 המאור הקדוש, שהוא ר"ש, אל רעיא מהימנא,
 שבעים היו סנהדרי גדולה, ואתה הגדול על
 כולם
 (דפויי דף רע"ה ע"א * דף רע"ה ע"ב)

רע"א **שופטים** **מהימנא** **יג**
כג משה שושבינא דמלכא, אהרן שושבינא דמטרוניתא. ועמהון
שבעין ותריין סנהדרין, כמנין חסד, ומחכא סנהדרי גדולה. סנהדרי קטנה,
מסטרך דשמאלא, א את המאור הקטן לממשלת הלילה.
כד ובג"ד, תפארת, את המאור הגדול לממשלת היום, דאתמר ביה
"יומם יצוה יי' תסדו. את המאור הקטן לממשלת הלילה, "ובלילה שירה
עמי. שיר דלויים, ודא יסוד. "בן ישי חי על האדמה. דתקין עשר מיני
תהלים, "בשירה. ואיהו צדיק לשמאלא, את המאור הקטן, ודא שכינתא,
דאתנטילת משמאלא. ^ח

חלופי גרסאות

ח (בראשית א) תרומה עו צ"ג. ו (תהלים מב) שנות
קג צ"ג. ז (שם) שם. ח (ש"א כ) ב"א ומט צ"ד.
ט בשירה. ת בדפו"י כתבו ע"כ יתרו כ"ג ככר את וגו'.
כי תצור אל עיר וגו' עד בהאי עלמא נרפס בפרשת בלק
ר"ב א.

מסורת הזהר

הסולם

מאמר
כולם. שכתוב, והיה כל דבר הגדול יביאו אליך
וכל הדבר הקטן ישפטו הם, אלו הם סנהדרי
גדולה וסנהדרי קטנה. שעליהם נאמר הדבר
הגדול הדבר הקטן. סנהדרי גדולה הם מצד
שכינה עליונה, שהיא בינה. סנהדרי קטנה הם
מצד שכינה התחתונה, שהיא מלכות.
כג משה שושבינא דמלכא וכו': משה
הוא השושבין של המלך, ז"א, אהרן, הוא
שושבין של המלכה. ועמהם, הם ע"ב סנהדרין,
דהיינו ע' סנהדרין שעליהם משה ואהרן. שהם
כמנין חסד, שהוא בגי' ע"ב. ומכאן הם נקראים
סנהדרי גדולה. כי חסד נק' גדול כנ"ל
סנהדרי קטנה, הם מצד שמאל, שהיא מלכות
הנבנית משמאל, שעליה כתוב, את המאור
הקטן לממשלת הלילה.
כד ובג"ד תפארת את וגו': ומשום
(דפו"י דף רע"ה ע"ב)

סנהדרי גדולה וסנהדרי קטנה

זה, תפארת שנקרא, את המאור הגדול
לממשלת היום, הוא משום שנאמר בו, יומם
יצוה ה' חסדו. וכיון שהוא חסד, ע"כ נקרא
המאור הגדול. את המאור הקטן לממשלת
הלילה, היינו **ובלילה** שירה עמי היינו שיר
דלויים שזה יסוד שבמלכות בסו"ה בן ישי חי
על האדמה, אשר ח"י הוא יסוד, האדמה היא
מלכות, שהוא תקן עשר מיני שירה בתהלים.
דהיינו אשרי שיר מכתם וכו' (כנ"ל פנחס
אות דס"ח) והוא צדיק שבשמאל, דהיינו יסוד
שבמלכות, ושמאל **את המאור הקטן**, זו היא
השכינה שנלקחה משמאל. כי השכינה נבנתה
מקו שמאל דבינה במצב הא' (כנ"ל ב"א מאות
ק"י עד אות קט"ו) וכן היא תמיד מבחינת
שמאל.

סליק פרשת שופטים

